

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriłło

w sprawie z odwołania K. K.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.
z udziałem Syndyka Masy Upadłości [...] A. Spółki z o.o. w L. – D. D.
o ustalenie istnienia obowiązku ubezpieczenia społecznego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 23
stycznia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 października 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od odwołującego się na rzecz organu rentowego kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 października 2017 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację K. K. od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 27 grudnia 2016 r., którym oddalono jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 21 maja 2014 r. stwierdzającej, że od 2 grudnia 2013 r. K. K. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu jako pracownik u płatnika składek A. Sp. z o.o.

Odwołujący się K. K. zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego

rozpoznania, a ponadto o zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Zaskarżonemu wyrokowi skarżący zarzucił naruszenie prawa materialnego: 1/ art. 22 k.p. w związku z art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1 i art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1778 ze zm.; dalej: ustawa systemowa), przez błędną wykładnię w ustalonych okolicznościach sprawy oraz przyjęcie, że wnioskodawca K. K. nie zawarł skutecznej umowy o pracę z A. spółka z o.o. i nie wykonywał pracy na rzecz tej spółki jako jej pracownik, a tym samym nie powstał po jego stronie tytuł do objęcia obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi jako pracownika; 2/ art. 8 ust. 1 oraz ust. 6 pkt 4 ustawy systemowej, zgodnie z którym za pracownika uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy, natomiast za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się wspólnika jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz wspólników spółki jawnej, komandytowej lub partnerskiej, przez niewłaściwe niezastosowanie tych przepisów w okolicznościach sprawy, a dalej sprzeczne z treścią tych przepisów przyjęcie, że wnioskodawca jako wspólnik większościowy A. spółki z o.o. nie mógł nawiązać stosunku pracy i wykonywać zatrudnienia na rzecz spółki jako jej pracownik na podstawie umowy o pracę zawartej ze spółką w dniu 2 grudnia 2013 r. oraz pomimo ustalenia okoliczności „aktywności ubezpieczonego w ramach wykonywania tych obowiązków pracowniczych” wynikających z umowy o pracę i wykonywanych w siedzibie spółki w okresie jej obowiązywania; odmowa ta w okolicznościach sprawy uzasadniona była, w ocenie Sądu, wbrew dyspozycji przepisu z art. 8 ust. 1 oraz ust. 6 pkt. 4, strukturą własnościową spółki; 3/ art. 83 k.c. w związku z art. 300 k.p., przez błędną jego wykładnię oraz przyjęcie, że w ustalonych okolicznościach sprawy istnieją podstawy do jego zastosowania wobec ubezpieczonego jako strony umowy o pracę, a dokonanie czynności prawnej polegającej na zawarciu umowy o zatrudnienie w celu osiągnięcia skutku w postaci objęcia ubezpieczeniami społecznymi i ewentualnego korzystania ze świadczeń z tych ubezpieczeń przez uprawnionego stanowić może o pozorności zawartej w tym celu umowy; 4/ art. 32 ust. 1 Konstytucji RP nakazującego identyczne traktowanie podmiotów znajdujących się w takiej samej lub zbliżonej sytuacji prawnie relewantnej do

ubezpieczonego, przez niezastosowanie przy ocenie uprawnień wnioskodawcy, przy czym zasada ta naruszona została wobec skarżącego przez wyłączenie jego uprawnień do objęcia go ochroną wynikającą z uczestnictwa w systemie ubezpieczeń społecznych; przez naruszenie nakazu nakładania jednakowych obowiązków, względnie przyznania jednakowych praw podmiotom odznaczającym się tą samą cechą istotną, a jednocześnie pominieniem, że zasada ta dopuszcza, lecz nie wymaga, by nakładać różne obowiązki, względnie przyznawać różne prawa podmiotom, które taką cechę posiadają, oraz podmiotom, które jej nie posiadają; naruszeniem wobec wnioskodawcy gwarancji równości w stosowaniu prawa oraz efektywnej realizacji jego uprawnień w konkretnych warunkach faktycznych i prawnych, uprawniających do skorzystania przez ubezpieczonego z obowiązującego systemu ubezpieczeń społecznych oraz świadczeń tam zagwarantowanych na równych z innymi podmiotami warunkach; 5/ naruszenie art. 2a ustawy systemowej, przez niezastosowanie w niniejszej sprawie wobec uprawnionego. Skarżący podniósł również zarzut naruszenia prawa procesowego, mającego istotny wpływ na wynik sprawy: 1/ art. 233 § 1 k.p.c. i art. 227 k.p.c. oraz 2/ art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 6 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy systemowej w związku z art. 22 k.p., a nadto skarga kasacyjna jest również oczywiście.

Zdaniem skarżącego, wyjaśnienia wymagają następujące zagadnienia: 1/ czy przepis art. 8 ust. 1 oraz art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy systemowej, zgodnie z którym za pracownika uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy (ust. 1 art. 8), natomiast za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się wspólnika jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz wspólników spółki jawnej, komandytowej lub partnerskiej (ust. 6 pkt 4, art. 8) uzasadnia przyjęcie, że ubezpieczony jako wspólnik większościowy nie może skutecznie nawiązać stosunku pracy i wykonywać zatrudnienia na rzecz spółki jako jej pracownik; 2/ czy wynikająca z przepisów art. 6 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 8 ust. 6 pkt 4, z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy systemowej w związku z art. 22 k.p. prerogatywa oraz wola ustawodawcy odnosząca się do wyprzedzenia tytułu

ubezpieczenia wynikającego z pracowniczego stosunku pracy przed obowiązkiem wynikającym z prowadzenia działalności pozarolniczej uzasadnia oraz wyłącza tym samym możliwość wyboru i uznania przyjęcia takiego tytułu ubezpieczenia w sytuacji nawiązania stosunku pracy i wykonywania zatrudnienia na rzecz spółki jako pracownika także przez jej wspólnika, w sytuacji, gdy wspólnik ten nie wchodzi w skład organów zarządu tej spółki, a przyjęte umową o pracę obowiązki pracownika w okresie objętym ubezpieczeniem zostały zrealizowane, nie odpowiadają funkcji zarządczej w spółce, a umowa o pracę zawarta została w celu objęcia ubezpieczeniem jako pracownika spółki. Z kolei oczywista zasadność skargi wynika z naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 22 k.p. w związku z art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 8 ust. 6 pkt 4, a także art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1 i art. 13 ustawy systemowej, a ponadto z naruszenia art. 2a ustawy systemowej oraz art. 32 ust. 1 Konstytucji RP, gwarantujących równość w stosowaniu prawa.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, a ponadto o zasądzenie od odwołującego się na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powołanie się w skardze kasacyjnej na potrzebę wykładni przepisów prawnych wymaga wykazania przez autora skargi, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, ze wskazaniem na czym te poważne wątpliwości polegają, nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć

(postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151 i z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepublikowane). Rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych nie może się też sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty autora skargi skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP-wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

Z kolei co do tej przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia

Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Skarżący nie zdołał wykazać występowania w sprawie powyższych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Nie zachodzi sugerowana przez autora skargi kasacyjnej potrzeba wykładni przepisów prawa. Do podnoszonych przez skarżącego kwestii Sąd Najwyższy odniósł się już bowiem w swoim orzecznictwie, w tym między innymi w wyroku z dnia 17 października 2017 r., II UK 451/16 (LEX nr 2427158), w którym wskazał, że w dotychczasowym orzecznictwie przyjmuje się jednolicie, iż w przypadku wspólników spółek kapitałowych, o zakwalifikowaniu zatrudnienia jako czynności pracowniczych nie rozstrzygają przepisy prawa handlowego, lecz przepisy charakteryzujące stosunek pracy (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., II UKN 37/96, OSNAPIUS 1997 nr 17, poz. 320 i z dnia 5 lutego 1997 r., II UKN 86/96, OSNAPIUS 1997 nr 20, poz. 404).

Dla objęcia ubezpieczeniem społecznym z tytułu wykonywania pracy zasadnicze znaczenie ma nie to, czy umowa o pracę została zawarta i czy jest ważna (jako nienaruszająca art. 58 § 1 k.c. lub art. 83 k.c.), lecz tylko to, czy strony umowy pozostawały w stosunku pracy (art. 8 ust. 1 ustawy systemowej). O tym zaś, czy strony istotnie w takim stosunku pozostawały i stosunek ten stanowi tytuł ubezpieczeń społecznych, nie decyduje samo formalne zawarcie umowy o pracę, wypłata wynagrodzenia, przystąpienie do ubezpieczenia i opłacenie składki, wystawienie świadectwa pracy, ale faktyczne i rzeczywiste realizowanie elementów charakterystycznych dla stosunku pracy, a wynikających z art. 22 § 1 k.p. Treść oświadczeń woli złożonych przez strony przy zawieraniu umowy o pracę nie ma więc rozstrzygającego znaczenia dla kwalifikacji danego stosunku prawnego służącego pozyskiwaniu „pracy”, jako stosunku pracy. O tym, czy rzeczywiście doszło do zatrudnienia, nie przesądzają też domniemanie faktyczne z art. 26 k.p. Choć według art. 11 k.p. dla nawiązania stosunku pracy niezbędnymi, a według art. 26 k.p. wystarczającymi, są zgodne oświadczenia woli pracodawcy i pracownika, to nie jest możliwe w wyniku tej tylko czynności prawnej nabycie prawa

do świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Domniemanie powstania stosunku pracy, obala stwierdzenie, że pomimo zawarcia umowy nie nastąpiło zatrudnienie pracownika i że zgłoszenie do ubezpieczenia ma z tej przyczyny charakter fikcyjny. Zamiar nawiązania stosunku ubezpieczenia społecznego, bez rzeczywistego wykonywania umowy o pracę, świadczy o fikcyjności zgłoszenia do pracowniczego ubezpieczenia społecznego. Fikcyjne zawarcie umowy o pracę, czyli niezwiązane z wykonywaniem pracy, powoduje, że dokonanie zgłoszenia do ubezpieczeń następuje pod pozorem zatrudnienia. Jednakże o nieobjęciu obowiązkiem ubezpieczeń społecznych w przypadku zgłoszenia do ubezpieczeń osoby niebędącej pracownikiem nie decyduje nieważność umowy o pracę, ale fakt, że osoba ta faktycznie nie pozostaje w stosunku pracy. Osoba, która zawarła fikcyjną umowę o pracę, nie podlega ubezpieczeniu społecznemu i nie nabywa prawa do świadczeń wypływających z tego ubezpieczenia. Jeżeli jednak stosunek pracy zrealizował się przez wykonywanie zatrudnienia, wady oświadczeń woli dotyczące umowę o pracę, nawet powodujące jej nieważność, nie skutkują w sferze prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 1999 r., II UKN 512/98; z dnia 17 grudnia 1996 r., II UKN 32/96; z dnia 17 marca 1998 r., II UKN 568/97; z dnia 28 lutego 2001 r., II UKN 244/00; z dnia 2 czerwca 2006 r., I UK 337/05; z dnia 6 marca 2007 r., I UK 302/06; z dnia 4 października 2007 r., I UK 116/07; z dnia 19 lutego 2008 r., II UK 122/07; z dnia 11 maja 2009 r., I UK 15/09; z dnia 5 czerwca 2009 r., I UK 21/09; z dnia 19 stycznia 2010 r., I UK 281/09; z dnia 24 lutego 2010 r.,; z dnia 21 maja 2010 r., I UK 43/10; z dnia 24 sierpnia 2010 r., I UK 74/1; z dnia 26 lutego 2013 r., I UK 472/12; LEX nr 135641, z dnia 11 września 2013 r.; II UK 36/13, LEX nr 1391783; z dnia 17 marca 2016 r., III UK 83/15; LEX nr 2026236 i z dnia 17 maja 2016 r., I PK 139/15, LEX nr 205761).

Dla objęcia obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi istotne jest zatem, aby stosunek pracy zrealizował się przez wykonywanie zatrudnienia o cechach pracowniczych. Zasadnicze znaczenie w procesie sądowego badania, czy dany stosunek prawny jest stosunkiem pracy, ma ustalenie faktyczne, czy praca wykonywana w ramach analizowanego stosunku prawnego rzeczywiście ma cechy wymienione w art. 22 § 1 k.p. W tym celu bada się okoliczności i warunki, w jakich

dana osoba wykonuje czynności na rzecz innego podmiotu prawa i dopiero w wyniku tego badania (poczynienia stosownych ustaleń) rozstrzyga się, czy czynności te świadczone są w warunkach wskazujących na stosunek pracy.

W piśmiennictwie prawa pracy największe znaczenie na gruncie typologicznego odróżniania umowy o pracę przypisuje się cechom podporządkowania pracownika, osobistego świadczenia pracy oraz ryzyka pracodawcy. Podporządkowanie pracownika określono w orzecznictwie Sądu Najwyższego jako najbardziej podstawową cechę odróżniającą stosunek pracy od innych stosunków zobowiązaniowych, istotę stosunku pracy, jego cechę konstrukcyjną, cechę kategorialną.

Orzecznictwo Sądu Najwyższego dopuszcza także zatrudnienie wspólników wieloosobowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością na podstawie umów o pracę na stanowiskach wykonawczych, gdyż w takim przypadku wspólnika nie można traktować jako podmiotu, którego praca polega na obrocie jego własnym kapitałem (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2008 r., I UK 162/08, M.P.Pr. 2009 nr 5, s. 268-271; z dnia 9 czerwca 2010 r., II UK 33/10, LEX nr 598436; z dnia 12 maja 2011 r., II UK 20/11, OSNP 2012 nr 11-12, poz. 145).

Odmawiając cech pracowniczego zatrudnienia w przypadku czynności wykonywanych przez jedynego wspólnika na rzecz spółki w ramach zatrudnienia na stanowisku w zarządzie spółki, Sąd Najwyższy kierował się następującym rozumowaniem. Przede wszystkim, elementami, bez istnienia których stosunek prawny nie może być uznany za stosunek pracy są: 1) osobiste wykonywanie przez osobę zatrudnioną pracy zarobkowej (za wynagrodzeniem), 2) "ryzyko" socjalne, produkcyjne i gospodarcze (ekonomiczne) podmiotu zatrudniającego, 3) warunki podporządkowania kierownictwu tego podmiotu.

O takim podporządkowaniu nie może być mowy w sytuacji występowania tej samej osoby fizycznej równocześnie w kilku różnych rolach, a mianowicie w roli jedynego wspólnika (jedynego udziałowca), a więc właściciela kapitału, osoby wykonującej wszystkie uprawnienia przysługujące zgromadzeniu wspólników, jednoosobowego zarządu, w tym też jego prezesa, oraz w charakterze pracownika spółki, którego obowiązki w istocie pokrywają się z zadaniami należącymi do zarządu spółki.

Koncepcja stosunku pracy opiera się na teorii, według której podstawą ustroju pracy jest wymiana świadczeń między dwoma kontrahentami: właścicielem środków produkcji (podmiotem zatrudniającym) a pracownikiem. Z tego punktu widzenia, w świetle cech stosunku pracy oraz ustroju prawa pracy, którego podstawą jest wymiana świadczeń między właścicielem środków produkcji a pracownikiem, jedyny (lub niemal jedyny) wspólnik spółki z o.o. co do zasady nie może pozostawać z tą spółką w stosunku pracy, gdyż w takim przypadku status wykonawcy pracy (pracownika) zostaje "wchłonięty" przez status właściciela kapitału (pracodawcy). Jedyny wspólnik w takiej sytuacji wykonuje czynności (nawet typowo pracownicze) na rzecz samego siebie (we własnym interesie) i na swoje własne ryzyko produkcyjne, gospodarcze i socjalne. Jedyny wspólnik jest od pracodawcy (spółki z ograniczoną odpowiedzialnością) niezależny ekonomicznie, gdyż - skoro do przesunięcia majątkowego dochodzi w ramach majątku samego wspólnika - nie zachodzi przesłanka odpłatności pracy, a nadto dyktuje mu sposób działania jako zgromadzenie wspólników.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że dozwolone jest zatrudnienie wspólników dwuosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, w tym także na stanowiskach zarządczych, gdy z ustaleń faktycznych dotyczących okoliczności rzeczywiście realizowanego stosunku prawnego, na podstawie którego wspólnik wykonywał czynności na rzecz spółki, wynikało, że był on poddany zarówno ekonomicznej zależności od swojego pracodawcy, jak i formalnemu nadzorowi sprawowanemu przez zgromadzenie wspólników, na którym podjęcie uchwał wymagało uzyskania takiej kwalifikowanej większości głosów, że posiadane przez wspólnika-zarządcę udziały własnościowe jako wspólnika większościowego nie dawały mu statusu wspólnika dominującego, który mógłby samodzielnie decydować w sprawach istotnych dla spółki (wyrok Sądu Najwyższego z 16 grudnia 2008 r., I UK 162/08, M.P.Pr. 2009 nr 5, s. 268-271). Z kolei dopuszczalność zatrudnienia pracowniczego wspólników w dwuosobowej spółce z ograniczoną odpowiedzialnością na stanowiskach specjalistycznych motywowana jest tym, że znajomość spraw spółki, potencjał intelektualny, doświadczenie, związanie kapitałowe, predestynują do zatrudnienia wspólnika w spółce jako pracownika.

W przeciwnym razie należałoby zatrudnić osobę trzecią (wyrok Sądu Najwyższego z 9 czerwca 2010 r., II UK 33/10, LEX nr 598436).

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że odwołujący się K. K. był niemal wyłącznym współnikiem A. Spółki z o.o., posiadał bowiem udziały o wartości 1.049.500 zł w kapitale zakładowym wynoszącym 1.050.00 zł, zaś zatrudnienie A. K. na stanowisku prezesa zarządu, a odwołującego się na stanowisku starszego specjalisty d.s. administracji, tylko pozornie świadczyło o podległości służbowej odwołującego się wobec prezesa zarządu (uzasadnienie s. 8-9). W związku z powyższym Sąd Apelacyjny stwierdził, że nie wystąpiły podstawowe cechy stosunku pracy: podporządkowania pracownika pracodawcy oraz wykonywanie pracy na ryzyko pracodawcy.

Skoro podnoszone przez skarżącego wątpliwości na tle wykładni powołanych przepisów zostały rozstrzygnięte w judykaturze, a zaskarżony wyrok zgodny jest z linią orzecniczą Sądu Najwyższego, nie zachodzi sugerowana potrzeba wykładni przepisów oraz oczywista zasadność skargi kasacyjnej.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach orzeciono na podstawie § 9 ust. 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).